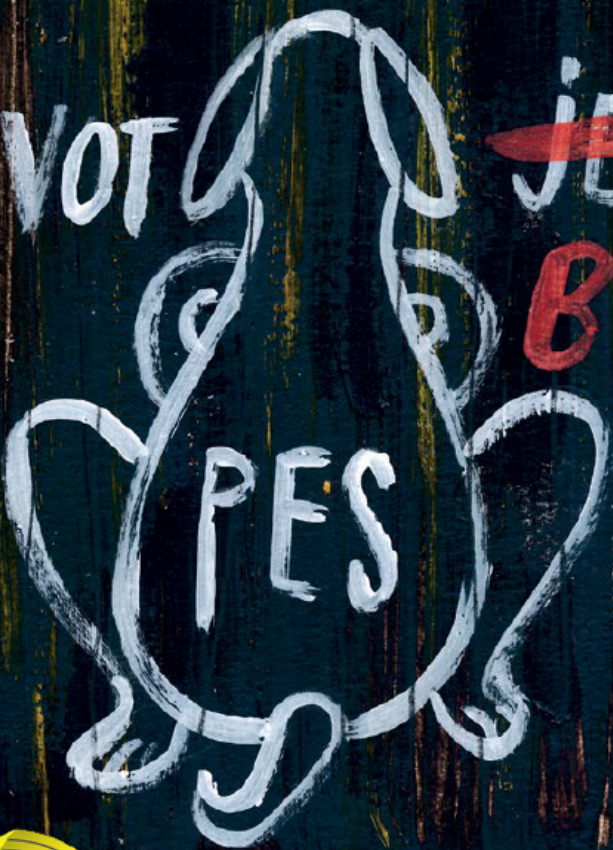

HELENA RYTIŘOVÁ

ŽIVOT ~~JE~~
BYL
PES

COSMOPOLIS

SKUTEČNÝ
PŘÍBĚH

© Grada Publishing, a. s., 2020
Text © Helena Rytířová, 2020
Ilustrace na obálku © Tomáš Bím, 2020

HELENA RYTÍŘOVÁ

ŽIVOT JE
BYL
PES

*Věnuji Petře, která dává
svým psům jméno Život
a Damiáně, která je má ráda.*

O PSÍM SRDCI

Jmenuji se Život a jsem pes. Tedy spíš *byl* jsem pes. Nevím, kdy a kde jsem se narodil, ale vím, že jsem umřel v kuchyni v Řevnicích. Mám tam v koutě zahrady i malý mramorový náhrobek, s nápisem ŽIVOT.

Do psí boudy, já zapomněl, že vám lidem záleží na rase, tak ještě dodávám, že jsem byl voříšek. Prachobyčejný voříšek. Ale i tak jsem toužil udělat v životě něco velkého. Chtěl jsem být hrdina, který někoho zachrání, hrdina, o kterém se píší knihy a točí filmy. Tak to chce nejspíš každý, řeknete si! Ale kdo dostane takovou šanci?

Znáte to, když se narodíte jako voříšek, jste předem odsouzený k tomu ji nepotkat. Nikdo vás na ulici neobdivuje, nikdo neřekne: „To je ale krásný pes, jaké je prosím rasy? Ten má jistě *caciba!*“ Ani děti nemají touhu vás pohladit. A když ano, rodiče je od vás odhánějí, jakoby jste byli prašiví. A to jsem prosím nikdy nikoho nekousnul, ani jsem na nikoho zle nezavrčel.

Svět se hemží voříšky. Kolik jsem jich potkal na své pouti, na rozích ulic, v průchodech, u popelnic... a na výsluní se pyšní jen pár *cacibů*. Přiznejte si, že je to tak!

A moje šance? Možná, že okolo mě letěla a nevšiml jsem si jí. Možná jsem ji měl na dosah a zradilo mě srdce. Srdce je symbolem odvahy a energie, ale já vydal více energie, než moje srdce dokázalo unést. To si poslechněte. Tedy, jestli na to máte srdce.

VEČER NA LETNÉ

... dala mi jméno Život!

Já tedy nechápu, proč mi moje panička dala zrovna jméno Život. Ted' běhá v županu po letenském parku a křičí: „Živote! Živote! Kde jsi, můj Živote?“ Lidi si ťukají na čela. Myslí, že je bláznivá. To vám povídám, jednou ji odchytanou, jako nás, zatoulané psy. A šup s ní do klece. Kdyby se alespoň oblékla! Ne že by jí ten růžový župan neslušel, ale trochu úcty by neškodilo, když chodí do mé letenské společnosti. Ještě si budou říkat: „Á, to je ten s tou bláznivou, to bude taky pěkněj rapl!“

No tak já se jí ukážu. Už má toho volání akorát dost. Promiňte, ted' ještě musím pořádně zaštěkat. Zase ji obtěžou nějácí pouliční chlapíci. Myslím, že se jim říká bezdomovci. Ti nám ten park pořádně zaneřádili. Místo toho, abychom se v klidu venčili, musíme si v jednom kuse hlídat svoje páníčky. Brrr, nechte ji, *do psí boudy*, stejně žádný cigára nemá!!!

Ale panička má dneska prachbídnu náladu a nepotřebuje žádné zastání. Sama se na jednoho pouličního chlapíka rozkřičí: „Proč myslíš, že bych ti měla dávat cigára?! Myslíš, že sem na tom někdy dobře, nebo co?! Mně taky nikdo nic nedá! Odpoledne jste vobtěžovali i moji holku, a to vám říkám, to bylo naposled! Neštvěte mě, nebo uvidíte!“ Nevím, co má panička na mysli tím „nebo uvidíte!“, ale chlapíci nejspíš pochopí. Alespoň tak vypadají, jak tam tak sedí na obrubníku s otevřenou pusou a nevěřicně koukají na drobnou ženskou v růžovém županu a sešlapaných botách, která jim vyhrožuje něčím pomyslným, ale zároveň hrůzostrašným.

„Živote, kde jsi zase byl!“ rozčiluje se dál. To je ale nevďek! Místo aby poděkovala, zlobí se. „Kam pořád utíkáš?“ Ptá se zbytečně. To ti akorát prozradím! Svoje tajná místa! Někoho jsem hledal, ale to je jenom psí věc.

Škoda, panička už chce jít domů, a přitom to tu vypadá na pěknou zábavu. Mám před sebou zase těch pět pater! *Hrom do kočičince!* Poslední dobou nemohu už od druhého patra popadnout dech. Jak běžím nahoru, jazyk mi plandá, že málem olizuji schody. No, asi už nejsem nejmladší. Tedy podle papírů z útulku jo, ale oni určitě lhali. To lidi dělají.

Doma je tma. Panička vyndá z kapsy županu zapalovač a zapálí několik zbytků svíček, které ještě pyšně stojí v chuchvalcích zatuhlého vosku. Za chvíli se přidají další

potůčky, líně stékají na desku stolu a z něho po kapkách dolů na koberec. Ze svého pelechu sleduji ty zvláštní tvary horkého vosku, které se mění s každou novou kapkou. Co nám doma vypnuli proud, žádná jiná zábava tu není a spát se mi ještě nechce.

Jedním okem závistivě koukám na pelíšek své paničky. Ale dneska žádné pozvání nepřijde. Panička sfoukne poslední svíčku a našťvaně se zavrtá do peřin.

Bez pozvání do jejího pelíšku nechodím. Máme doma určitá pravidla a navíc jsem pes džentlmen. Proto si mě panička vybrala. A vybírala z mnoha opuštěných pejsků a vybrala právě mě a dala mi jméno Život. Jsem jedinečný. Žádný pes se mi nepodobá. Panička také není ledajaká tuctová ženská a chtěla pejska, který nepodléhá žádným kritériím chovných ras a může být klidně hubený nebo tlustý, uši kam je libo, hřbet rovný nebo povislý. Může zmoknout, může se rvát, může vyjít odpadkové koše. Vybrala si mě a jsem na to pyšný.

NAĎA

*Ty seznamovací rituály
mám nejraději!*

V pelíšku si najdu pohodlnou polohu, ve které tolik nekašlu. Nerad bych paničku rušil. Položím si hlavu na přední tlapky, zadní nechám složené pod sebou, zadek trochu vystrčený. Tak se mi nejlíp sní. Musím si odpočnout a ráno zkusím štěstí, jestli na našem tajném místěčku nepotkám Nađu. To je místočko, kam se spolu schováváme před páníčkama.

Vzpomínám si, už je to nějaký pátek, jak jsme se s Naďou seznámili. Jednou se tak spořádaně procházela vedle svého páníčka po Letné, čumáček měla nahoru, protože je z nóbl rasy a dokonce má i rodokmen. Módní plemeno Jack Russell. Nevím, jaký to má pro lidi význam, nám je to tedy fuk. Že by měla hezčí postavu než my voříšci, se říct nedá. Má krátké, rovné nožičky a veliké tlusté břicho.

Hlavu sice nosí velmi pyšně a elegantně vztyčenou, ale přitom pořád rychle kmitá převislými oušky, takže brzy každý pozná, že je s ní legrace. Je vážně vtipná.

Lidi mezi sebou říkají, že na ně někdo dělá psí oči. Vím přesně, co tím myslí. Takový pohled má Naďa. Prosebný, dojemný, trochu koketní a zároveň omluvný. Řeknu vám, že jsem z ní celý pryč.

No a já ji tenkrát, když jsme se poprvé setkali, obíhal a štěkal, jak nejlépe jsem dovedl. Ten její páníček mě chtěl nenápadně kopnout, ale já jsem rychlý jak blesk. Když o něco jde. *U všech čoklů*, přeci se před Naďou nenechám ponížit kopancem. Naďa chvíli dělala fóry, ale najednou vystříhla takovou šikovnou kličku okolo páníčkových bot a zmizela ve křoví. Já samozřejmě za ní. Dlouho jsme se očíhávali, ze všech stran. Ty seznamovací rituály mám nejraději. Myslím, že jsem se jí také zalíbil. Nevypadám totiž vůbec špatně. Jsem o něco vyšší než Naďa, hodně štíhlý, jedno ucho mi malinko padá, ale to mi dodává rošťácký výraz. Pár slušivých šedin, jinak mám srst hnědočernou, někde dlouhou, jinde krátkou. Štěkám příjemným altem, a to neustále. (A pak se dívím, že kašlu. Tedy před Naďou rozhodně nikdy.)

Nevím, jak dlouho jsme tenkrát v tom křoví byli, ale podle rozzlobeného páníčka to nějakou dobu trvalo. Při loučení jsme na sebe vrhli dlouhý, rozteskněný pohled. Však se zase uvidíme... S tou představou sladce usínám.